

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobce **SAZKA a.s.**, se sídlem Praha 9, K Žižkovu 851, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2013, č. j. MMB/0279709/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 1. 8. 2013, č. j. MMB/0279709/2013, **je n i c o t n é .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a obsah podání

[1] Žalobou včas podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2013, č. j. MMB/0279709/2013, kterým bylo rozhodnuto

o jeho odvolání proti platebnímu výměru Úřadu městské části města Brna, Brno – Královo Pole, ze dne 28. 3. 2011, č. j. 1104301/2100/VHA/0015/002-JTHZ, o vyměření místního poplatku za provozování jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí podle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Žalobce vytkl žalovanému porušení procesních i hmotněprávních předpisů, podle nichž bylo v řízení postupováno. Žalovaný ve svém vyjádření s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, navrhl zamítnutí žalob s tím, že jeho rozhodnutí netrpí nezákonností a vychází zcela z pokynů a závěrů uvedenými zdejším soudem v rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 31Af 118/2011-97. V replice pak žalobce setrval na důvodech uvedených v žalobě s tím, že podané žaloby jsou oprávněné. Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

II. Posouzení věci krajským soudem

[3] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[4] Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**. V souladu s ustanovením § 76 odst. 2 soudního řádu správního bez nařízení jednání soud vyslovil nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí.

[5] Nejprve se soud zabýval nicotností napadeného rozhodnutí, jelikož tu je povinen přezkoumávat *ex officio*. Dospěl k závěru, že **žalobou napadené rozhodnutí je nicotné**.

[6] Aby se soud mohl zabývat nicotností napadeného rozhodnutí, bylo nutné nejdříve vymezit nicotnost a její podstatu, neboť soudní řád správní výslovně pojem nicotnost rozhodnutí používá, ale nepodává jeho legální definici a charakteristiku. Nicotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, právní nullum, neexistence) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejně-mocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě „běžných“ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím. Hledí se na něj, jako by vůbec neexistovalo, protože tedy jde o nezhojitelné právní nic. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času.

[7] Platební výměr Úřadu městské části města Brna, Brno – Královo Pole, ze dne 28. 3. 2011, č. j. 1104301/2100/VHA/0015/002-JTHZ, byl vydán vůči společnosti SAZKA, a.s., IČ: 47116307, se sídlem Praha 9, K Žižkovu 851.

[8] Jak vyplývá z výpisu z obchodního rejstříku, vedeného Městským soudem v Praze, oddíl B, vložka 7424 (což je obchodní rejstřík vedený pro žalobce, IČ: 26493993), tak „*Na základě smlouvy o prodeji podniku při zpeněžování majetkové podstaty SAZKA podle § 290 insolvenčního zákona uzavřené dne 26. 9. 2011, mezi JUDr. J. C., sídlem P. 2, T. 18, PSČ „X“, insolvenčním správcem společnosti SAZKA a.s., v konkurzu, IČO 471 16 307, se sídlem Praha 9, K Žižkovu 851, PSČ 190 93 jako prodávajícím a společnosti Sázková kancelář a.s., IČO 264 93 993 se sídlem Praha 6, Evropská 2690/17, PSČ 160 00 jako kupujícím, došlo s účinností k 1.11.2011 k prodeji podniku společnosti SAZKA a.s. v konkurzu společnosti Sázková kancelář a.s.*“

[9] Jak vyplývá z výše citovaného výpisu z obchodního rejstříku, vedeného Městským soudem v Praze, oddíl B, vložka 7424, tak společnost Sázková kancelář, a.s. jednala pod touto obchodní firmou v období od 1. 4. 2009 do 10. 11. 2011. Poté změnila svou obchodní firmu na SAZKA sázková kancelář, a.s. (tato obchodní firma zapsána v období od 10. 11. 2011 do 27. 6. 2014) a od 27. 6. 2014 pak společnost používá obchodní firmu SAZKA a.s.

[10] Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 1. 8. 2013, č. j. MMB/0279709/2013 (tedy napadené rozhodnutí), bylo vydáno taktéž vůči společnosti SAZKA, a.s., IČ: 47116307, se sídlem Praha 9, K Žižkovu 851, jelikož ve výroku napadeného rozhodnutí nebyl změněn adresát platebního výměru na právního nástupce výše uvedené společnosti, kterým je žalobce, tedy společnost SAZKA a.s., IČ: 26493993 (v době vydání platebního výměru vystupující pod obchodní firmou Sázková kancelář, a.s., v době vydání napadeného rozhodnutí vystupující pod obchodní firmou SAZKA sázková kancelář, a.s.). Žalobce je totiž právním nástupcem obchodní společnosti SAZKA, a.s., IČ: 47116307, a to na základě smlouvy o prodeji podniku při zpeněžování majetkové podstaty SAZKA podle § 290 insolvenčního zákona ze dne 26. 9. 2011. Touto smlouvou přešly na žalobce veškeré pohledávky SAZKA, a.s., včetně nároků na vydání bezdůvodného obohacení a vrácení daňových přeplatků. Prodej podniku Smlouvou o prodeji podniku schválil věřitelský výbor dlužníka SAZKA, a.s. a následně insolvenční soud svým usnesením MSPH 60 INS 628/2011-B-596 ze dne 29. 9. 2011. Smlouva nabyla účinnosti dne 1. 11. 2011.

[11] Správní řízení sice bylo zahájeno se správným subjektem a rovněž platební výměr byl vydán správně vůči obchodní korporaci SAZKA, a.s., IČ: 47116307, ale žalovaný následně procesně pochybil, když v řízení nepokračoval se správným subjektem – žalobcem (společností s IČ: 26493993 vystupující nejprve pod obchodní firmou Sázková kancelář, a.s., pak obchodní firmou SAZKA sázková kancelář, a.s., a konečně pak pod obchodní firmou SAZKA a.s.), kdy měl nejpozději ve výroku napadeného rozhodnutí změnit platební výměr tak, že adresátem poplatkové povinnosti je žalobce. Soud se tedy zabýval otázkou, zda vada, kdy je řízení vedeno již s neexistujícím subjektem a daňová (poplatková) povinnost je ukládána neexistující osobě, resp. osobě, která smlouvou o prodeji podniku zpeněžila

majetkovou podstatu podle § 290 insolvenčního zákona, způsobuje nicotnost či „pouhou“ nezákonnost daného rozhodnutí.

[12] Touto otázkou se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-80, podle kterého: „Podle ustálené judikatury správních soudů a teorie správního práva, je jedním z důvodů nicotnosti skutečnost, že rozhodnutí ukládá povinnost někomu, kdo nemá právní subjektivitu, kdo není způsobilým adresátem práv a povinností (srov. rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 4. 1993, č. j. 6 A 14/93 - 26, podle kterého skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu uložilo povinnost někomu, kdo není osobou v právním slova smyslu a není způsobilý mít práva a povinnosti, má za následek nulitu správního aktu; dále rozsudek ze dne 29. 10. 1993, sp. zn. 6 A 25/92, kde nicotným bylo shledáno rozhodnutí ukládající povinnost obchodnímu jménu stejně jako v rozsudcích ze dne 16. 12. 1996, č. j. 7 A 111/94 - 31; ze dne 21. 2. 1997, č. j. 7 A 170/94 - 28; ze dne 21. 3. 1997, sp. zn. 7 A 155/94; a ze dne 19. 12. 1997, č. j. 6 A 26/95 - 29). Nelze proto uložit povinnost někomu, kdo k tomu není způsobilý, není osobou v právním smyslu, někomu, kdo neexistuje. Z hlediska právní úpravy obsažené v § 77 odst. 2 správního řádu, který je do určité míry odrazem tradičních důvodů nicotnosti lze tuto vadu podřadit pod jiné vady, pro něž rozhodnutí nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Uložení povinnosti non-subjektu, neboli absolutní omyl v osobě adresáta je tedy již tradičním důvodem nicotnosti. Představuje zásadní pochybení, pro které je nutno na taková rozhodnutí nahlížet jako na rozhodnutí nicotná.“

[13] Jak již soud uvedl výše, v nyní souzené věci byla daňová povinnost ukládána již neexistujícímu subjektu. Takové rozhodnutí tedy soud označil za nicotné podle ustanovení § 76 odst. 2 soudního řádu správního, podle kterého zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.

[14] Pouze *obiter dictum* soud konstatuje, že hodnocení otázek vznesených žalobcem v rámci podané žaloby je v obecné rovině součástí již konstantní judikatury správních soudů (srov. např. rozhodnutí Krajského soudu v Brně ve věcech sp. zn. 29Af 33/2011, event. sp. zn. 29Af 60/2011 či ev. sp. zn. 31Af 113/2011 nebo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Afs 37/2013 a další). Soud by proto při hodnocení námitek žalobce vycházel mimo jiné ze závěrů zaujatých i ostatními senáty zdejšího soudu a Nejvyšším správním soudem, a to s ohledem na zásadu jednoty rozhodování a předvídatelnosti soudního rozhodnutí.

III. Shrnutí a náklady řízení

[15] Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nicotné. Takové rozhodnutí tedy soud označil za nicotné podle ustanovení § 76 odst. 2 soudního řádu správního, podle kterého zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Jelikož nebyl úspěšný žalobce zastoupen advokátem, tak mu nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Přísluší mu tak toliko zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, jehož náhradu je žalovaný povinen zaplatit žalobci v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. září 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu